

Az iskolában ismer-
tem meg Lilit. Igazán
beleillett abba a lég-
körbe, amit a sulis épülete
árasztott magából. Ódon han-
gulat telepedett az öreg falak
közé, hiszen a sulis háromszáz
éves múltat tekintett vissza. Mi,
vagánykodó srácok – vagy a
többi lány, akiknek huszon-
egyedik századi szeretője és vi-
selkedése harsányan elütött a
több száz éves sulis hangulatától
– nem passzoltunk ide.

Lili nem ilyen lány volt. Nem
olyan, mint mi, a modern világ
gyermekai. Ő egészen más volt.

Bármikor el tudtam volna képzelni abroncsos szoknyában, cérnavékonyra fűzött derékkal, annyira nem illett közénk. És nem csak a viselete, a viselkedése is ezt mutatta. Félénk, szótlan, magányos lélek, akár egy jólnevelt úrikisasszony a régi időkben.

A negyedik évfolyamig jóformán észre sem vettem, pedig érdekes módon folyvást az utamba került. Szürke kis egérkének tűnt. Seszínű haja rendetlen kócként lógott a vállára. Semmitmondó cuccokban járt. Soha egy divatos holmit nem láttam rajta. „Elöl deszka, hátul

léc” fajta csajszi volt. Magamban röhögve állapítottam meg nemegyszer, hogy ha a hátsójába markolnék, lehet, eltörne a kezem a kiálló csontok kereszt-tüzében. De ez mind semmi, elől sem csábosan domboruló halmokat markolhattam volna. Melltartó valószínűleg nem szerepelt a ruhatárában, mert teljesen értelmetlen viselet lett volna számára.

Negyedik évfolyamot kezdtük. Rá sem ismertem!

Faggattam a haverokat, ki az szexbomba ott a sarokban? És miért ott szobrozik? Hiszen közepén kéne állnia és öntelt vigyorral begyűjteni a szaftos megjegyzéseket a srácoktól. Hogy hol, mikor és mit kezdenének vele.

A fiúk lehülyéztek, amiért nem ismertem meg Lilit, a szürke kis verebet, aki a negyedik évfolyam előtti nyáron valami eszméletlen változáson

ment keresztül. A szürke kis veréb hattyúvá nőtte ki magát. A srácok az évfolyamból rávetették magukat az új husira, akivé Lili változott. Kigömbölyödött hátsóját fogdosták, a mellét markolázták egy-egy óvatlan pillanatban. Már éppen én is elszántam magam, hogy a tettek mezejére lépjek, hiszen tizen-nyolc évesen dúltak bennem a hormonok, aminek látható jelei is akadtak elég sűrűn. Aztán mégsem csekkoltam le a csajszit, pedig akárhányszor rábámultam, hideg zuhanyra lett volna szükségem, hogy helyre rakjam magamat és a rakoncátlankodó férfiasságomat.

Lili panaszt tett a dirinél, nem is adta lejjebb, egyből oda-futott. Fejvesztés terhe mellett a hím siserehad nyomatékos figyelmeztetést kapott. Ezután már csak a szájakon fröcsögtek ki a Lilivel teendő dolgok részletei.

Igaz, megvédte magát a felálló farkak kereszttüzében az-
zal, hogy a dirit nevezte ki védelmezőjének. Ám, cserébe az iskolában töltött idő alatt ilyeneket hallott:

„Hol szerezted azt a két formás dinnyét a pólódba? Hol gyúrtad ki a hátsód ilyen markolni valóra?”

És még ilyeneket is

hallhatott: „Gyere az ölembe
kisbaba! Meglátod le se szállsz
onnan egy hétig, az tuti!”

Lili csak nevetett rajtuk. Furcsa mód időnként engem bámult. Talán éppen azért, mert nem vettem részt a feltüzelt himcsorda nyálcsorgató akciójában. Helyette csak bámultam Lilit. És döntöttem. Vagyis egyelőre csak döntöttem volna.

Lilit! Hanyatt! Vagy oldalra, vagy a hasára! Tökmindegy! Érezni akartam magam benne, mert már vele álmodtam.

Minden éjszaka. És minden hajnalban megcsúfoltam az ágyneműt, mint taknyos tizenöt

éves koromban, amikor a férfivágak még nem váltak kielégítő tettekké.

Pedig nem királykodni akarok a múltammal. Volt pár cickó és formás hátsó benne. Az arcokra nem is emlékszem, de az tuti, hogy minden csajszit egy kézmozdulattal felismertem volna.

Egyelőre csak fejben döntöttem, de hamarosan én is a tettek mezejére léptem. A kajaosztásnál mögé kerültem, és mintegy véletlenül annak a hülyítően gömbölyödő hátsójának nyomtam magam. Persze, csak módjával. Nem hiányzott egy gatyacsere az ebédlő közepén.

Megrezzent és félig hátra fordult. Elpirult. Pedig ez csak teszt volt. Arra voltam kíváncsi, fut-e egyből a dirihez, és egy óra múlva az egész sulis rajtam röhög, mert bezsebeltem merész tettemért egy igazgatói intőt. Lili nem futott sehova. Sőt! Talán többször is az utamba került, amihez persze én is hozzájárultam, hiszen vadásztam rá. Nyomon követtem, mint a nemes vadat a vadász.

Csak hogy a vadász puskája nem él önálló életet és nem sült el csak úgy vaktában. Nekem meg rohadtnagy erőfeszítésbe tellett, hogy ez ne történjen meg. Mivel Lili nem futott

spicliskedni, másnap folytattam a részletesen kidolgozott haditerv következő fejezetének megvalósítását. Nekimentem. Persze „véletlenül”, mintha nem vettem volna észre. Megérintettem a cickóit. Mindkettőt egyszerre. És lágyan megsimogattam. Isteni érzés volt. Most éreztem magam először igazán férfinak. Megint elpirult és nem futott sehova. Csak rám vigyorgott. Nem azért mondom, hogy királykodjak, de szerintem a tangája sem szenvedett már szárazságban. A szemén láttam.

Úgy éreztem, szabad utat kaptam. A srácok nem hittek a

gülő szemüknek és radar füleknek, amikor, mint egy afféle középkori lovag randira hívtam Lilit, és ő igent mondott.

Csak röhögjetelek nyugodtan, kerékpár volt a hódítás eszköze. Direkt. Ez is egy teszt volt. A többi csaj az iskolában a fullos kocsikra bukott. Amelyik srác az apja járgányát tette parkoló-pályára a sulis előtt, annak nyert ügye volt. A csajszi azonnal a pofás kocsis köré gyűlte, és a szerencse fia máris válogathatott, hogy a hátsó ülésen este a holdfénynél melyiküket dönti hanyatt. Lili egyáltalán nem lepődött meg, és rá sem kérdezett arra, hol hagytam azt az ódon

hangulatú járgányt, amivel időnként bepöfögtem a sulis elé.

Gondolatban elvigyorodtam. Nem a járgány kell neki, hanem én, és a legnemesebb testreszem. Akkor még azt gondoltam, hogy csak az.

Tévedés volt! Oltári nagy tévedés, ezt az ezután következő események során hamar beláttam.